

A Lélek indít bennünket küldetésünkre

Kedves Testvérek!

Az utóbbi években módunk volt elmélkedni a keresztény hivatás két vetületéről: egyrészt a felhívásról, hogy “lépjünk ki önmagunkból”, hogy meghalljuk az Úr hangját, másrészt az egyházi közösség fontosságáról, amely kiemelkedő helye az Istentől eredő hivatás születésének, táplálásának és kifejezésre juttatásának.

Most, a Hivatások 54. Világnapján a keresztény hivatás missziós dimenziójáról szeretnék elmélkedni. Aki engedte, hogy magával ragadja őt Isten szava és Jézus nyomába szegődött, csakhamar felfedezi magában az elnyomhatatlan vágyat, hogy továbbadja a Jó Hírt testvéreinek az evangelizáció útján és a karitatív szolgálat révén. Minden keresztény az Evangélium misszionáriusa! A tanítvány ugyanis nem azért kapja Isten szeretetének ajándékát, hogy őt egyszemélyben megvigasztalja, nem az a feladata, hogy csupán önmagát hordozza, vagy egy vállalat érdekeit képviselje, hanem egyszerűen megérinti és átalakítja annak öröme, hogy megérzi Isten szeretetét és nem képes ezt a tapasztalatot önmagában tartani: “Az evangélium öröme, mely betölti a tanítványok közösségének életét, missziós öröm” (*Evangélii gaudium* apostoli buzdítás, 21).

A missziós elkötelezettség tehát nem olyasvalami, ami utólag járul hozzá a keresztény élethez, mint valami díszítmény, hanem éppen ellenkezőleg, a hit tapasztalatának középpontját jelenti: az Úrral való kapcsolatból következik küldetésünk, hogy mint az Ő szavának hírnökei és szeretetének tanúi legyünk jelen a világban.

Noha nem kevés esendőséget tapasztalunk saját magunkban és olykor elveszítjük bátorságunkat, fel kell emelnünk fejünket Isten felé, nem szabad engednünk, hogy nyomasszon elégtelenségünk érzése vagy hogy engedjünk a pesszimizmusnak, mert akkor csak tétlen szemlélői leszünk a fáradt, megszokott életnek. Nincsen hely a félelemnek: "...eltűnt gonoszságod és bocsánatot nyert a bűnöd." Aztán hallottam az Úr szavát, amint így szólt: 'Kit küldjek el? Ki megy el nekünk?' Így válaszoltam: 'Itt vagyok, engem küldj el!' (*Lz* 6,6-8).

Minden misszionárius tanítvány hallja Isten hangját a szívében, amely elküldi, hogy „járjon” az emberek között, mint Jézus, mindenkivel jót téve és mindenkit gyógyítva (vö. *ApCsel* 10,38). Volt már rá alkalmam máskor is, hogy emlékeztessenek rá: a keresztsége okán minden keresztény "krisztushordozó", vagyis "olyan ember, aki Krisztust elviszi" a testvérekhez (vö. *2016. január 30-án tartott katekézis*). Ez különösen is igaz azokra, akik különleges, megszentelt életre kaptak meghívást és a papokra, akik nagylelkűen így válaszoltak e hívásra: "Itt vagyok, Uram, engem küldj el!" Arra kaptak meghívást, hogy megújult missziós lelkülettel lépjenek ki a templom megszentelt területéről, és engedjék, hogy Isten gyengéd szeretete túlradjon az emberek irányában (vö. *szentbeszéd a krizmaszentelési misén* , 2016. március 24). Az Egyháznak ilyen papokra van szüksége, akik bizalommal teltek és derűsek, mivel igazi kincsre leltek, és égnek a vágytól, hogy megismertessék ezt az örömet mindenkivel! (vö. *Mt* 13,44).

Természetesen nem kevés kérdés merül fel bennünk, amikor a keresztény misszióról beszélünk: *mit jelent az Evangélium misszionáriusainak lennünk? Ki ad nekünk erőt és bátorságot az igehirdetésre? Mi az Evangélium logikája, amelyből merítenünk kell?* Ezekre a kérdésekre úgy tudunk választ adni, ha elmélkedünk *három evangéliumi jelenet* en: Jézus küldetésének kezdetén a názáreti zsinagógában (vö. *Lk* 4,16-30); azon az úton, amelyet a feltámadt Jézus tesz meg az emmauszi tanítványok társául szegődve (vö.

Lk
24,13-35); végül a magról szóló példabeszéden (vö.
Mk
4,26-27).

Jézust felkeni és elküldi a Szentlélek. Misszionárius tanítványnak lenni azt jelenti, hogy tevékenyen részt vállalunk Krisztus küldetésében, amit maga Jézus ír le így a názáreti zsinagógában: “Az Úr Lelke van rajtam, azért kent fel engem, hogy örömhírt vigyek a szegényeknek. Elküldött, hogy hirdessem a foglyoknak a szabadulást, a vakoknak a látást, hogy szabadon bocsássam az elnyomottakat, és hirdessem az Úr kegyelmének esztendejét” (

Lk
4,18-19). Ez a mi küldetésünk is: a Szentlélek kenetével elindulni testvéreink felé, hogy hirdessük az Igét, hogy az üdvösség eszközeivé váljunk az ő számukra.

Jézus társunkul szegődik utunkon. A szívünkben keletkező kérdések és a környező valóság kihívásai hatására lehet, hogy úgy érezzük: nem látunk tisztán, nincsen elegendő erőnk és fogytán a reményünk is. Komoly veszély, hogy a keresztény misszió csupán megvalósíthatatlan utópiának tűnik fel a számunkra, de legalábbis olyasvalaminek, ami meghaladja az erőinket. Ha azonban a pillantásunkat a feltámadt Jézusra vetjük, aki együtt halad az úton az emmauszi tanítványokkal (vö. *Lk* 24, 13-35), újra erőre kaphat a bizakodás. Ez az evangéliumi jelenet valójában az “út liturgiája”, amely megelőzi az Ige és a Kenyértörés liturgiáját. Azt tanítja meg nekünk, hogy utunk során, minden lépésünknél ott halad mellettünk Jézus! A két tanítvány, akit mélyen megsebzett a kereszt botránya, hazafelé megy a vereség útján járva. Szívükben egy összetört reményt és egy megvalósulatlan álmot hordoznak. A szomorúság átvette bennük az Evangélium örömének helyét. Mit tesz Jézus? Nem ítéli el őket, velük halad ugyanazon az úton, nem falat emel, hanem új rést nyit. Lassanként átalakítja kétségbeesésüket, felszítja szívük tüzét, megnyitja a szemüket azáltal, hogy hirdeti nekik az Igét és megtöri a Kenyeret. Hasonlóképpen a keresztény sem egymaga végzi a missziót, hanem megtapasztalja a fáradság idején és az értetlenségben is, hogy „Jézus vele együtt jár, vele együtt beszél, vele együtt lélegzik, vele együtt dolgozik. A missziós feladat közben érzi maga mellett az élő Jézust” (*Evangélii gaudium* apostoli buzdítás, 266).

Jézus adja meg, hogy a mag kihajtsa. Végezetül fontos megtanulni az Evangéliumból az igehirdetés stílusát is. Nem ritka ugyanis, hogy a legnagyobb jó szándék mellett enged az ember a hatalom kísértésének, a prozelitizmusnak vagy a türelmetlen fanatizmusnak. Az Evangélium ezzel szemben arra tanít, hogy utasítsuk el a siker és a hatalom bálványozását, ne aggódjunk túlzottan a struktúrák miatt és engedjük el az aggályainkat, amelyek inkább a

hódítás, semmint a szolgálat szelleméből fakadnak. Az Isten országának magva, noha kicsiny, láthatatlan és olykor jelentéktelen, csendben növekszik Isten szüntelen munkálkodásának hála: „Isten országa olyan, mint az az ember, aki magot vet a földbe. Utána, akár alszik, akár ébren van, éjjel vagy nappal, a mag kicsírázik és szárba szökik, maga sem tudja hogyan” (*Mk*

4,26-27). Ebben bízunk tehát elsősorban: Isten meghaladja várakozásunkat, meglep bennünket nagylelkűségével, és megadja, hogy munkánknak gyümölcse legyen, az emberi hatékonyság számításain túlmutató módon.

Ezzel az evangéliumi bizalommal nyílunk meg a Szentlélek csendes munkálkodása előtt, amely a misszió alapját jelenti. Nem beszélhetünk soha hivatáspasztorációról és keresztény misszióról a kitaró és szemlélődő imádság nélkül. Ebben az értelemben táplálnunk kell a keresztény életet Isten Igéjének hallgatása által és főként ápolnunk kell a személyes kapcsolatot az Úrral a szentségimádásban, amely az Istennel való találkozás kitüntetett alkalma.

Erre, az Úrral való bensőséges barátságra szeretnék bátorítani benneteket, főként azért, hogy kérjete az égtől új papi és szerzetesi hivatásokat. Isten népének szüksége van rá, hogy olyan pásztorok vezessék, akik az Evangélium szolgálatára szentelik életüket. Ezért azt kérem az Egyházban lévő plébániai közösségektől, egyesületektől és a számos imacsoporttól: az elbátortalanodás kísértésével szemben imádkozzatok továbbra is az Úrhoz, hogy küldjön munkásokat aratásába, adjon az Evangéliumot szerető papokat, akik képesek testvéreik társául szegődni és így Isten irgalmas szeretetének élő jelévé válni.

Kedves testvérek, ma is újra megtalálhatjuk az igehirdetés iránti lángoló lelkesedést, és fel tudjuk kínálni – főként a fiataloknak – Krisztus követését. Ha azt látjuk is, hogy elterjedt egy megfáradt, vagy “kötelességszerű” tettekre szűkített hit, a fiataljainkban ott a vágy, hogy megismerjék Jézus örökké aktuális vonzását, hogy engedjék szavai, tettei által kérdőre vonni, provokálni magukat és végül, hála neki, álmodhassanak egy teljes értelemben emberi életről, amely boldogan adja magát oda a szeretetben.

Szűz Máriának, Megváltónk édesanyjának volt bátorsága, hogy befogadja Istennek ezt az álmát, és az ő kezébe helyezze fiatalságát és lelkesedését. Az ő közbenjárására nyerünk mi is ilyen szélesre tárt szívet, készséget, hogy “Igent” mondjunk az Úr hívására, és örömet, hogy útra kelhetünk (vö. *Lk* 1,39), mint ő, hogy hirdessük az Urat az egész világnak.

Vatikán, 2016. november 27.

Ádvent első vasárnapján.

Franciscus